

Proloog

Op de dag dat mijn leven voorgoed veranderde, hadden we een wiskundetoets. Het was een frisse ochtend in oktober, het eerste jaar op de middelbare was ruim een maand oud. Mijn beste vriendin Sophie stond zoals gewoonlijk bij de bushalte op mij en Vita te wachten. Haar vader bracht haar elke dag met de auto, maar we gingen altijd samen de school in.

‘Kunnen jullie misschien een poging doen om te lachen?’ Sophie gaf me een por met haar elleboog.

Ze hield haar telefoon voor zich uit om weer een TikTok te maken. Dit werd een reel van haar dag – als ze er tenminste in slaagde haar telefoon stiekem in school te gebruiken.

‘Zo goed?’ Ik toverde een belachelijk brede grijs op mijn gezicht tevoorschijn. Ik kreeg er bijna kramp van in mijn wangen.

Vita lachte en Sophie rolde met haar ogen. Voor mij het teken er een schepje bovenop te doen.

‘Tuurlijk, Sophie.’ Ik maakte een buiginkje in haar richting. ‘Dacht je dat ik zin had om vandaag weer een slecht cijfer te halen op wiskunde? Dolblij ben ik. Sterker

nog, dit kon weleens de mooiste dag van m'n hele leven worden...'

Ik begon te huppelen en stuiterde over de stoep met enorme, overdreven passen, zodat mijn wilde krullen alle kanten op dansten. Ik spreidde mijn armen theatraal uit.

'Kijk uit, Maya,' zei Vita, die altijd overal gevaar zag.

'Wat een prachtige, fantastische dag!' riep ik. Achter me hoorde ik Sophie lachen.

'Oké, oké, het is helemaal duidelijk,' zei Sophie.

'Wiskundetoetsen zijn de hel!'

'Jij bent echt gek, Maya,' voegde Vita daar gniffelend aan toe. 'Weet je dat?'

Ik lachte. 'Ik help mijn beste vriendin viral te gaan. Dat is immers haar grote droom.'

'Wat ben je toch attent!' Soof lachte naar me.

Vita was er in groep drie bijgekomen, maar Sophie en ik waren al beste vriendinnen sinds we vier jaar oud waren en ik op de allereerste schooldag haar hand pakte en vroeg of ze naast me kwam zitten. Zij beweerde nog altijd dat ik haar koos omdat ik zag dat ze bang was. Ik zei dat het was omdat ik jaloers was op haar broodtrommel met glitters en de aardbeienbeker met stukjes klein gesneden fruit. Ik heb net zo lang gezeurd tot mijn moeder precies dezelfde

broodtrommel en beker voor me kocht.

Sophie en ik hadden een plan: we zouden samen naar de middelbare school gaan en daarna misschien naar dezelfde universiteit en in hetzelfde huis wonen. En als we een huis voor onszelf hadden, namen we een huisdier, misschien een konijn, en zouden we elke avond pizza eten – ham en ananas voor mij, hoewel zij dat een vreemde combinatie vond, en een pizza margherita voor haar omdat zij liever geen risico's nam. Ik kon niet wachten tot we ons diploma hadden en elke dag in de echte wereld samen konden zijn. Maar we waren nog maar twaalf en de echte wereld was nog heel ver weg. Soms wilde ik dat ik de tijd kon laten versnellen – vooral omdat we nooit meer wiskunde hoefden te doen als we eenmaal van school waren.

‘Hebben jullie hier eigenlijk voor geleerd?’ vroeg Vita.

‘Wat dénk je wel niet!’ Ik zette mijn handen in mijn zij en deed alsof ik zwaar beledigd was. ‘Ik heb echt heel vaak naar m’n wiskundeboek gekeken.’

‘Gekeken, ja,’ zei Sophie. ‘Maar heb je ook gezien wat erin stond?’

‘Soof, je klinkt nu wel heel erg als mevrouw Brainport.’ Ik deed met mijn loopje en stem onze wiskundelerares na en

trippelde net als zij een beetje heen en weer. 'Kinderen, heb ik jullie ooit verteld hoe fascinerend algebra eigenlijk is? Het is bijna net zo fantastisch en geweldig als kansberekening, en wat hebben we dáár met zijn allen van genoten...'

Omdat Sophie begon te giechelen ging ik nog even door. Ik duwde mijn schouders naar achteren, stak mijn kin in de lucht en riep wat over percentages en hoe je de omtrek van een driehoek berekent.

Ik ging volkomen op in mijn imitatie en stak de straat over – nog steeds in mijn rol als mevrouw Brainport. Ik keek niet uit.

Sophies gelach veranderde in gegil.

Vita krijste. 'Stop!'

Een wit bestelbusje raasde op me af. Het gepiep van de remmen klonk luid en ik sprong aan de kant.

Maar ik was te laat.

Het busje reed te hard en kon niet op tijd stoppen. De seconden leken vertraagd weg te tikken terwijl ik het busje op me af zag komen.

Heel even dacht ik dat ik het gered had. Maar toen hoorde ik een misselijkmakend gekraak en voelde ik een gloeiende pijn in mijn rechterbeen.

Ik kon me niet bewegen. Ik kon niet overeind komen. Mijn rugzak lag midden op straat. Het wiskundeboek was eruit gevallen. Ik hoorde mijn hart in mijn oren bonken. De pijn werd steeds erger en de wereld om me heen werd wazig. Ik deed mijn ogen dicht en was me er vaag van bewust dat er in de verte iemand gilte. Dat bleek ik zelf te zijn.

Hoofdstuk een

Het eerste wat ik zag toen mijn wekker afging en ik mijn ogen opendeed, waren de kleren die ik de avond ervoor klaar gehangen had. Mijn buik deed raar toen ik het gestreken shirt en de nieuwe broek aan het hangertje zag. Vandaag was het zover. Ik ging eindelijk weer naar school, mijn eerste dag in de tweede.

Ik kwam overeind en gooide het dekbed opzij. Net als elke dag sinds het ongeluk ging er een schok van verbazing door me heen toen ik mijn 'kleine been' zag, dat net onder mijn knie ophield. Zou ik ooit gewend raken aan het idee dat ik maar één voet had? In mijn dromen had ik nog steeds twee complete benen.

Maar vandaag was er geen tijd voor verdriet. Sterker nog, ik was klaarwakker en fris. Opgewonden pakte ik de prothese, die tegen mijn nachtkastje stond.

Het was een lang en heftig jaar geweest: zes weken in het ziekenhuis en maanden vol ziekenhuiscontroles, afspraken en gruwelijke oefeningen bij de fysiotherapeut, waar ik opnieuw moest leren lopen. Maar vandaag was alles anders, want ik kreeg eindelijk mijn oude leventje

weer terug. Nou ja, niet helemaal natuurlijk. Mijn rechterbeen was er niet meer bij.

Ja, ik kan er best grapjes over maken. Ik was mijn been dan wel kwijtgeraakt, maar ik was niet van plan mijn gevoel voor humor ook kwijt te raken.

Ik zat op de rand van mijn bed, rolde de siliconen liner over mijn kleine been en liet mijn stomp in de prothese glijden. De prothese klikte zoals gewoonlijk toen ik opstond: tien klikjes en het ding zat muurvast. Twintig minuten later stond ik gewassen en aangekleed voor de spiegel in mijn kamer. Ik draaide wat en glimlachte goedkeurend. Afgezien van het feit dat ik een broek droeg in plaats van een rokje, zoals vroeger, zag ik er niet eens zo heel anders uit. Je kon nog net de metalen buis van mijn onderbeen en enkel zien, maar het viel niet heel erg op. Het was bizar dat dit ding van carbon en metaal nu voor de rest van mijn leven onderdeel van mijn lichaam was.

‘Maya? Ben je wakker?’ Mama zwaaide zonder te kloppen de deur van mijn slaapkamer open.

‘Als ik nog niet wakker was, dan was ik het nu wel,’ antwoordde ik met een grijns.

‘Je bent al op en zelfs al aangekleed! Ik wilde je ontbijt op bed brengen.’

Mama liet een dienblad zien met daarop twee glazen sinaasappelsap en een bord met geroosterd brood met pindakaas en appelstroop. Een vreemde combi, maar mijn lievelings.

‘Voor de duizendste keer, mama, ik ben geen baby meer.’

‘Sorry.’ Mama keek me verontschuldigend aan. ‘Ik kan er niets aan doen, ik ben je moeder.’

Ze droeg een roze badjas van fleece en haar krullen waren net zo wild als die van mij toen ik net uit bed kwam. Uit de zakken van de badjas staken twee wortels, waaraan twee cavia’s zaten te knabbelen.

Dat moet ik misschien even uitleggen: mijn moeder, Celia, fokt cavia’s. We hadden altijd al cavia’s gehad, maar na mijn ongeluk besloot ze haar baan als wetenschappelijk onderzoeker op te geven. Papa zei dat hij wel voor me kon zorgen, maar mama wilde het per se zelf doen. En in die periode heeft ze zich ook op die pluizenbollen gestort. En in plaats van twee of drie huisdieren, zoals een normaal gezin, hadden wij tig cavia’s in huis. Ze waren echt overal: ze renden door de keuken, keken tv in de woonkamer en scharrelden rond onze voeten als we naar de wc gingen en niet meteen de deur dichtdeden.

‘Ik heb Harry Styles en Elton John meegenomen om je

succes te wensen,’ zei mama.

Dat was ook zo iets: ze noemde de cavia’s naar beroemdheden, ook al zouden de meeste een andere naam krijgen van hun nieuwe baasje.

We zaten samen op mijn bed en aten het brood op. Toen ik opstond, was mijn kleine been stijf, wat ’s ochtends wel vaker het geval was. Ik kreunde en zette een paar stappen. Ik wist wat er ging komen: na een nacht in bed deed het lopen eerst altijd een poosje pijn.

Mama fronste haar wenkbrauwen. ‘Weet je zeker dat je hier klaar voor bent, Maya?’ vroeg ze. ‘We kunnen gerust nog een paar weken wachten.’

‘Nee, mam. Echt, het komt goed.’

Ik liep geconcentreerd door mijn kamer. Hoofd omhoog, schouders naar achteren, gewicht over beide benen verdelen – precies zoals de fysio me had geleerd.

Mama keek nog steeds moeilijk. ‘Oké, als je het zeker weet. Ik was vergeten hoe koppig je kunt zijn.’

‘Vastberaden,’ corrigeerde ik haar.

Ze glimlachte. ‘Prima. Vastberaden. Maar beloof me dat je je inklapbare wandelstok meeneemt.’

‘Ligt al klaar.’

Ik wees naar de hoek van de kamer, waar mijn schrijf-

blok, etui, waterfles en al mijn andere spullen lagen.

Mama knikte. 'Goed zo. Ik vond het leuk om je thuis les te geven. Ik ga het missen.'

'Ik niet,' antwoordde ik. 'Niet lullig bedoeld, mam. Ik ben echt vooruitgegaan met scheikunde, maar misschien kun jij je nu ook weer concentreren op je echte werk?'

'Wie weet.' Mama klonk nogal vaag, niet overtuigd. 'We zien wel.'

Papa en mama waren sinds het ongeluk super-beschermend. Ik snapte het wel: het idee dat ze hun enige kind hadden kunnen verliezen was ongetwijfeld afschuwelijk. Waarschijnlijk was therapie een goed idee geweest. Vanaf het moment dat ik het ziekenhuis uit mocht, waren ze doodsbang dat me weer iets zou overkomen. Mama wilde niet eens dat ik in mijn eentje de trap op en af ging. Dus van het idee dat ik weer naar school ging, flipte ze natuurlijk compleet. Maar het was inmiddels september. Tijd om verder te gaan met mijn leven. En dat betekende dat ik weer terug moest naar de wereld van schoolbellen, kantinevluchtjes en puberjongens.

Ik had er keihard voor gewerkt. Ik was bij fysiotherapeuten geweest, die me oefeningen lieten doen die me sterker moesten maken, zoals die vreselijke zijplanken

om mijn spieren te trainen. Ik had afspraken gehad bij prothesisten, mensen die kunstbenen en -armen maken voor geamputeerden. Na een tijd kon ik zonder krukken of wandelstok op mijn nieuwe prothese lopen, en ook al liep ik soms een beetje wankel, meestal was er helemaal niets aan de hand. Ik kon niet meer wachten om mijn gewone leventje weer op te pakken en mijn beste vrienden Sophie, Vita en Miles weer elke dag te zien. Dit schooljaar werden we allemaal dertien, eindelijk tieners. Tijd voor een nieuw avontuur!

Papa klopte op de deur van mijn slaapkamer. 'Bijna klaar, Maya?'

'Bijna!' riep ik terug. Ik schoof nog snel een haarband tussen mijn krullen. Hopelijk zeurden de leraren niet te veel over mijn roze lok. Mama was er niet heel blij mee toen ze die zag, maar het zag er heel cool uit en ik wilde een goede indruk maken op mijn eerste dag terug.

Papa stak zijn hoofd om de deur en glimlachte toen hij me zag. 'Je ziet er geweldig uit.' Zijn groene ogen glinsterden door de tranen.

'Pap...'

'Sorry.'

Hij droeg zijn gebruikelijke outfit: een oud T- shirt en

een overall met verfspetters. Papa was kunstenaar en bracht het grootste deel van de dag door in zijn 'studio', een ander woord voor ons tuinschuurtje. Af en toe organiseerde hij een expositie in het schuurtje, wat echt heel cool was. Zijn schilderijen waren groot, met felle kleuren en meestal een beetje raar. Hij heeft een keer een serie gemaakt van dieren met hoeden – mama twijfelde, maar ik vond ze geweldig. Er hangt nog steeds een tijger met een baret in mijn slaapkamer.

‘Dit is ook een grote dag voor ons, meisje. We zijn zo trots op je. Het kan druk zijn op de weg, dus we kunnen zo maar beter gaan.’

‘Pa-hap, je weet toch dat ik altijd met de bus ga?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Vandaag brengen we je. Vraag maar aan je moeder.’

Ik wilde protesteren, maar aan zijn blik zag ik al dat dat geen zin had. Ik had geen keus. Een gevoel waar ik irritant genoeg aan begon te wennen sinds ik een deel van mijn been kwijt was.

‘Vijf minuten en dan gaan we, oké?’ zei papa.

‘Ja hoor. Best.’ Ik zuchtte. ‘Ik moet mijn spullen nog even pakken.’

Ik was echt niet van plan mijn wandelstok mee naar

school te nemen. Sorry, mam, maar dat is echt om je kapot te schamen. Ik wilde er niet als een oude vrouw uitzien. Ik smeed hem snel in de kledingkast en pakte mijn rugzak achter de slaapkamerdeur vandaan. Toen ik dat deed, viel er iets uit: een stukje papier uit een schrift landde op het tapijt.

Levensdoelen.

Het was een lijstje dat was versierd met krullen, sterretjes en smileys. De titel was een paar keer onderstreept. Ik bekeek het lijstje en wist nog precies wanneer ik het had geschreven. Aan het begin van het eerste jaar moesten we in een les onze levensdoelen opschrijven. Ik zat in de middagpauze met Soof, Miles en Vita onder de grote eik op het grasveld voor de school. We bespraken uitgebreid wat voor geweldige dingen we wilden doen. Ik las wat ik had geschreven:

